

Հովհաննէս Թումանյան

Միրիոսի հրաժեշտը

Միրիո՛ւս, երկնից ասեղ անցվոր,
Ո՞րկից եկել,
Ո՞ր ես թեքել,
Ո՞ր ես ճեպում էդքան հրգոր,

Անճառ թափով,
Անծեր ճամփով,
Դարե՛ր, դարե՛ր հազարավոր:

Միրիո՛ւս, երկնից շրքեղ գոհար,
Որ խաղում ես,

Փաղփաղում ես
Ճերմակ ու բիլ լուսով քո վառ
Ու զարդարում,
Զըվարթ վառում
Մեր գիշերվան ճակատը մառ

Ի՛նչքան աչք եմ վըրադ հառել,
Նայում եմ քեզ
Հիմի մեզ պես,

Ի՛նչքան աչք է նայել, մարել,
Եվ կամ ի՛նչքան

Դեռ պիտի գան,
Որ անհայտից կյանք չեն առել:

Ո՞վ առաջինն ասավ ողջերթ
Քեզ մեր հողից,
Մարդու ցեղից,

Կամ ո՞ւմ աչքում պիտի անհետ
Մի օր հատնի,
Մարի, մըթնի
Հրրաժեշտի շողըդ հավետ...

Բարի ճամփա՛, հյո՛ւրըդ մեր հին.

Եվ թե տեսնես՝
Մեզնից էսպես
Մի հարցում տուր հըգոր մահին.
Մարդու քանի՞
Մերունդ կանի

Մի հրրաժեշտն աստեղային:

1922